

[Axel Ivan Pedersen.]

slår til, tages fra statskassen. Det er i øvrigt en god ordning, fordi den går ud på ikke alene at hjælpe dem, der ikke selv er i stand til at betale en for familien hensigtsmæssig lejlighed, men også tager sigte på at hjælpe familierne til en hensigtsmæssig bolig. Det er således et værdifuldt led i familiepolitikken, og jeg takker ikke mindst den konservative ordfører for den indsats, han har øvet på dette område.

Når socialistisk folkeparti dernæst taler om, at der ingen ligestilling bliver mellem lejere og ejere i skattemæssig henseende, er der hertil at sige, at det forholder sig således, at den skattemæssige ulighed er meget varierende, alt efter som det drejer sig om den gamle eller den nye boligmasse. Den aftalte bestemmelse går ud på, at i samme takt, som huslejen stiger, skal lejeværdien af egen bolig stige, og heri er der ingen urimelighed.

Endelig fremsætter socialistisk folkeparti den helt store uhyrlighed, at forliget hverken indeholder boligfond eller rentesænkning. Og hvad er så sandheden? At det indeholder begge dele, både rentenedsættelse og boligfond, ja, endda hele to. Hvis man derfor ville have været sandfærdig, hvad man altså ikke vil, kunne man have skrevet, at der blev ingen statsboligfond, men er det afgørende? Er det afgørende ikke, at provenuet bindes, og at det anvendes til nøjagtig samme formål, som en statsboligfonds midler ville blive anvendt til? Og det er det, der sker, og virkningerne vil blive nøjagtig de samme. Der var jo ingen politisk mulighed for at lade staten opsluge en del af provenuet i statskassen til en statsboligfond. Det er da også et spørgsmål, om det ville være rimeligt, at de husejere, som længst har været og er underkastet restriktioner i endnu 8 år, burde have været afkrævet en tvangsaflevering i modsætning til dem i de allerede frigivne områder. Jeg ville da i så fald have forventet, at en sådan lovgivning blev indbragt for domstolene.

Den boligfond, som oprettes i den private sektor, vil på den måde, den skal administreres på, lede betydelige kapitaler ind på kapitalmarkedet til gavn for byggeriet. Med hensyn til rentenedsættelsen for det sociale byggeri med en fast prioritetsrente på 6½ pct. er der skabt bedre bolig-mæssige mulig-

heder ikke mindst for ungdommen, end der kunne opstå selv ved gennemførelsen af SF-forslaget til en boligfond, og det kan jeg jo godt forstå kan virke irriterende. Og jeg spørger socialistisk folkepartis ordfører: hvilket alternativ skulle man vælge? Skulle vi have undladt et boligforlig, som efter alle fornuftige menneskers opfattelse vil blive et værdifuldt led i bestræbelserne for at rette den økonomiske balance og dermed sikre beskæftigelsen? Eller skulle vi have undladt at sikre gennemførelsen af en fast rente på byggeriet i den sociale sektor og dermed sikre ungdommen en lejelettelse på 25-30 pct.? Eller skulle vi have undladt at gennemføre en boligtilskudslov, som vi i årevis har talt om i socialdemokratiet, og som gør det muligt for børnerige familier og familier med små indtægter at anskaffe sig en hensigtsmæssig bolig?

Som afsluttende bemærkning må jeg sige, at boligforliget ikke dækker alle socialdemokratiets ønsker til et sådant, og på nogle punkter har vi altså som andre partier måttet renoncere; men stort set har forhandlingerne formet sig sådan, at der er kommet et absolut acceptabelt resultat ud heraf. Vi anser det for meget værdifuldt, at nedsættelse af lejen i det sociale byggeri er sikret, og vi regner med, at det vil aftvinge den private sektor betydelige anstrengelser for at holde byggeomkostningerne i ave. Den tid er forbi, da det var ligegyldigt, hvad det koster. Der må — i modsætning til, hvad der hidtil har været gældende — indtræde en konkurrence på byggeriets område, og hertil skal også en licitationslov medvirke.

Guldborg: Det har jo været en fast linje igennem lang tid for venstre i behandlingen af bolig- og husejeproblemerne, at vi har betragtet dette spørgsmål som et afgørende økonomisk spørgsmål ved siden af alt det andet, det indeholder, hvorfor man måtte sætte øverst på dagsordenen at få dette spørgsmål løst i forbindelse med andre økonomiske problemer, ligesom man måtte være indstillet på af hensyn til dette spørgsmåls betydning på andre områder, menneskeligt og socialt, at lade andre uoverensstemmelser ligge for at få dette spørgsmål løst. Det er sagt klart af forhenværende statsminister Erik Eriksen i hans løfte om frit lejde før